

Hồi 79**Cuộc Hẹn Ước Sinh Tử**

Wãn Tín thấy ánh sáng vàng lóe mắt hoảng sợ đến mất hồn vía, vội giơ quạt lên che chỗ chín nơi yếu huyết, và thất kinh la lớn:

- Ối chà.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng, vươn tay vươn ra, mồm thì quát lớn:

- Chạy đi đâu.

"Xoẹt" một tiếng, Văn Tín đã thấy cánh tay tê tái, chiếc quạt nứt làm đôi, chín đại yếu huyết đều bỏ trống hết. Y càng sợ hãi thêm, vội ngửa người về phía sau định lăn mấy vòng để đào tẩu.

Âu Dương Siêu ghét hận tên này nhất, khi nào chàng chịu buông tha cho. Chỉ thấy chàng vươn tay véo một cái.

Văn Tín kêu ối chà một câu, tai phải của y đã bị chàng vẹo mất, máu tia ra như một mũi tên. Y kêu la như heo bị thọc tiết, tay cầm quạt rách, tay ôm tai, nằm lăn ra đất, thuận thế lộn mấy vòng tránh ra ngoài xa hơn hai trượng.

Âu Dương Siêu vẫn chưa hài lòng, vội đuổi theo mồm thì quát bảo:

- Ta hãy kết món nợ máu với người trước.

Chàng vừa nói dứt Văn Tín đã kêu như ma hú. Thì ra đầu mũi cờ của chàng đâm thủng ngực tên nọ, máu tươi bắn tung tóe rồi.

Âu Dương Siêu đã nổi hung, hai mắt đỏ như lửa, thuận tay hất lá cờ lên, mồm thì quát lớn:

- Đi thôi!

Xác của Văn Tín bị chàng hất bắn lên trên cao năm trượng, khi rớt xuống trúng ngay một tảng đá lớn ở ngoài xa bảy tám trượng, mình mẩy chân tay nát nhừ.

Năm người chưởng môn nọ thấy vậy đều rùng mình sợ hãi, đứng như ngây ngất.

Băng Dung thấy thế cũng phải cau mày lại không dám nhìn.

Giết Văn Tín xong, Âu Dương Siêu vẫn chưa được hài lòng, liền định tâm đã chót thì chết, xông lại trước mặt Tĩnh Không hòa thượng của phái Nga Mi, mồm thì quát bảo:

- Mau trả món nợ máu của cha ta đi.

Tĩnh Không hòa thượng như nằm mơ mới tỉnh, múa típ chuỗi hạt châu lên, mồm thì kêu gọi.

- Vĩnh Hư đạo huynh, bây giờ tính mạng của chúng ta phải nhất trí mới được, môi hở thì răng lạnh đấy.

Bốn người kia thấy Văn Tín chết một cách thảm khốc như vậy, biết có chạy cũng không sao chạy thoát, vì không ai dám nhận khinh công của mình cao hơn Âu Dương Siêu, mà dù có chạy thoát đi chẳng nữa, sau này thế nào cũng bị thiên hạ chê cười, nên chúng đánh liều định mong cầm cự nổi. Chừng nghe thấy Tĩnh Không nói như vậy. Biết nếu để Âu Dương Siêu giết chết Tĩnh Không, thì lực lượng của mọi người sẽ bị giảm bớt một thành, rốt cục sẽ bị chết hết. Vì thế cả bốn cùng hét lớn.

- Chúng ta cùng xông lên đi.

Chúng vừa hét vừa múa khí giới xông cả lên bao vây Âu Dương Siêu. Vĩnh Hư chỉ còn hai bàn tay không, y không dám tới gần như mọi người, chỉ đợi chờ dịp may là tấn công vào chỗ yếu điểm của đối phương thôi.

Năm sáu người không có vẻ gì sợ hãi cả, chàng nhận thấy trong năm người chỉ có thiết trượng của Hoàng Phủ Siêu là tấn công mạnh hơn hết, và cái cước hoa của Điền Tây là nhanh nhẹn huyền ảo hơn cả, cho nên chàng quyết tâm diệt trừ hai người này trước.

Nghĩ như vậy, chàng giơ ngang lá cờ báu, nhằm Điền Tây tấn công, mồm thì quát lớn:

- Điền chưởng môn, mau đi theo Giả Văn Tín đi.

Khinh công của Điền Tây nhanh nhẹn hơn mấy người kia, nên thế cuộc của y thị càng linh động nhưng y thị thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, trái hẳn lệ thường, không lui bước mà cứ đứng yên tại đó, múa cước nghênh địch mà đợi chờ bốn người kia ra tay cứu viện.

Ngờ đâu bốn đại chưởng môn lại tưởng Âu Dương Siêu dùng phương pháp cũ, Thanh Đông Kích Tây, nhưng chúng không biết chàng sẽ tấn công ai nên cả bốn vội lui ra ngoài xa hơn trượng, múa tít khí giới để bảo vệ bản thân trước. Cờ thế của Âu Dương Siêu có thể hư mà có thể thực được. Chàng thấy bốn người nọ đã biết đề phòng rồi, nên chàng tiến thẳng lên trước mặt Điền Tây, mồm thì quát lớn:

- Cứ bắt người đi theo Văn Tín trước.

Chàng chưa nói xong, mọi người đã nghe thấy kêu "coong" một tiếng, có đom đóm lửa bắn ra tung tóe, tiếp theo đó lại có tiếng người kêu "ối chà".

Cái cước hoa của Điền Tây đã bị gãy làm đôi. Y thị loạng choạng lui về sau mấy bước, ngồi phịch xuống đất, mồm phun máu tươi ra như mưa, đủ thấy nội thương của y thị đã bị thương rất nặng rồi.

Âu Dương Siêu thấy Điền Tây bị nội thương nặng như vậy liền thuận thế quay sang phía Vĩnh Hư lão đạo, múa cờ quét ngang ngay.

Vĩnh Hư tuy là người chưởng môn của phái Thanh Thành, nhưng võ công của y lại còn kém Thanh Thành Tam Tử, và y cũng là người yếu nhất của bọn chín người chưởng môn một bang phái.

Lúc ấy bảo kiếm của y đã bị hất bắn đi, trong lòng hoảng sợ trước, dùng tay không tấn công như vậy là bất đắc dĩ thôi, nên vừa trông thấy Âu Dương Siêu xông lại tấn công, đã như kinh cung chỉ điểm, vội giơ tay đấu bừa một chưởng, và chạy ra ngay phía sau Kiện Tài.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu để cho y chạy thoát thân, mồm vội quát lớn:

- Đạo sĩ người chạy sao cho thoát?

Chỉ thấy ánh sáng vàng lóe mắt một cái, mũi lá cờ đã đâm tới chỗ yếu huyệt của lĩnh Hư còn nửa tắc thôi.

Bỗng có tiếng người quát bảo:

- Hãy khoan.

Tiếng nói ấy không lớn lắm, nhưng vào tay rất rõ ràng. Âu Dương Siêu đành phải thu cờ bấu lại, nhảy lui về phía sau hơn trượng, ngắm nhìn người ấy.

Chàng thấy người ấy là một ông già cao lớn, mặt đỏ như chàm, người gầy gò như một con hạc, trông rất phong nhã. Chàng lớn tiếng hỏi:

- Là lão tiền bối đấy à? Tôn San biểu muội hiện giờ ở...

Không đợi chàng nói dứt, bốn người chưởng môn đã mừng rỡ khôn tả. Tĩnh Không hòa thượng chấp tay vái chào, tiến lên một bước và nói:

- A Di Đà Phật, có Đông Hải Nhất Kỳ tới thì câu chuyện này dễ nói lắm.

Thì ra ông già này là cha của Tôn Thượng Bình, người chưởng môn của phái Nam Hải, nghĩa phụ của Tôn San, mà mẹ của Âu Dương Siêu Tôn Uyển Bình lại là chị của Tôn Thượng Bình.

Khi gặp ở núi Hoàng Sơn, Âu Dương Siêu đã giao Tôn San cho Đông Hải Nhất Kỳ, vì thế vừa gặp mặt, chàng đã hỏi luôn như vậy.

Đông Hải Nhất Kỳ vuốt râu, liếc nhìn Tĩnh Không một cái rồi đáp:

- Tại hạ tới đây không phải làm người giảng hòa đâu. Các vị lại là chưởng môn của một môn phái, tại hạ đâu dám lý tới việc lớn như thế? Sở dĩ tại hạ ngăn cản Âu Dương thiếu hiệp là có lời muốn nói với chàng ta đấy thôi.

Tĩnh Không hòa thượng nghe nói, ngỡ ngàng vô cùng, nhưng nhất thời không tiện lui bước ngay.

Đông Hải Nhất Kỳ không lý đến những việc ấy, cứ việc quay người lại hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp, Tôn San đã về Nam Hải rồi. Lão có một việc này muốn hỏi, không biết có nên không?

Âu Dương Siêu nghe nói mỉm cười đáp:

- Tiền bối khiêm tốn quá. Có việc gì xin tiền bối cứ hỏi, nếu tiểu bối biết, thế nào cũng xin thưa với tiền bối ngay.

Đông Hải Nhất Kỳ tiến lên mấy bước, rí tai Âu Dương Siêu khẽ nói:

- Lão đệ đã được Tĩnh Linh Châu rồi, lúc ra khỏi Thiên Trụ phải cẩn thận lắm mới được.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên đáp:

- Tiểu bối có thấy được Tĩnh Linh Châu đâu?

- Lão đệ hà tất phải giấu giếm lão làm chi?

- Tiểu bối đâu dám giấu giếm tiền bối.

- Thế thì lạ thật.

- Tiền bối đã nghe ai nói thế?

- Bên ngoài núi ai ai cũng đồn đại như vậy, và suốt dọc đường đã có rất nhiều cao thủ về tụ tập đợi chờ. Chúng toàn là những tên ma đầu khét tiếng cả. Vì vậy lão mới đến đây báo cho lão đệ hay, mong lão đệ nên cẩn thận, đừng để chúng ám hại.

- Cám ơn lão tiền bối đã cho hay như vậy.

Chàng vừa nói xong, đã nghe thấy Băng Dung quát lớn:

- Tên Giang Kiện Tài không biết xấu hổ kia, người muốn đào tẩu thì cứ đi đi.

Âu Dương Siêu quay người lại giận dữ hỏi:

- Ai định bỏ đi thế? Nếu người nào đi trước ta, ta sẽ đuổi theo người ấy liền.

Giang Kiện Tài định bỏ chạy trước, ngờ đâu lại bị Băng Dung trông thấy và bị nói như vậy, nên y hổ thẹn vô cùng mặt đỏ bừng ngượng nghịu đáp:

- Sao người lại biết bốn chưởng môn định bỏ đi như thế? Chẳng lẽ ta lại bỏ những bạn của ta mà đi một mình hay sao?

Nói xong, y đi tới trước Điền Tây đỡ người chưởng môn ấy dậy giả bộ lớn tiếng nói:

- Điền chưởng môn hãy vận công điều tức đi. Việc ở đây chúng tôi không chịu buông tay ngay đâu! Bấy đại môn phái này cũng không phải là những quân lực lâm thảo khấu, mà để cho người ta tùy ý hà hiếp như thế đâu. Trong võ lâm tất nhiên phải có công lý, và công lý đó sẽ trừng trị những kẻ man đại.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng tiến lên ba bước, và chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, chàng đã đến gần Giang Kiện Tài rồi.

- Ối chà!

Giang Kiện Tài thất thanh la lớn, vội chống cái gậy sắt xuống mặt đất một cái, người đã nhảy lui về phía sau hơn trượng, mặt mũi trông thật khó coi rồi vội hỏi:

- Người... người đừng có hà hiếp người ta quá...

- Hi hi...

Âu Dương Siêu chưa nói đã cười nhạt mấy tiếng trước, và giơ tay chỉ sáu ngón đại chưởng môn thao thao bất tuyệt nói trước:

- Cuộc hội họp ở Hoàng Sơn, ta sơ ý để cho các người giở mưu mẹo xảo quyết ra đối phó. Khi gặp lại ở chùa Quy Nguyên, ta lại để cho các người may mắn đào tẩu thoát. Ngày hôm nay thật là trời có mắt, trước ngày hẹn ước Trùng Cửu của ta, bây giờ ta có thể trả được mối huyết cừu của cha mẹ ta rồi. Các người bất cứ tên nào cũng đừng có hòng đào tẩu thoát dưới Toàn Phong bát thức của ta. Nhưng các người ai muốn chết trước chết sau là phải tùy ở như ta quyết định...

Nghĩ đến mối thâm thù của cha mẹ, lửa giận bốc lên đùng đùng, chàng không sao nhịn được nữa.

Đông Hải Nhất Kỳ liền quay đầu lại thở dài một tiếng, và bước lên một bước khuyên bảo rằng:

- Lão đệ, việc gì nên tha thứ được cho người, thì nên tha thứ đi mong lão đệ thể hiện lòng hiếu sinh của trời đất mà nương tay cho họ. Lão có việc cần phải đi ngay đây.

Năm người chưởng môn thấy Đông Hải Nhất Kỳ tới tưởng ông ta đến giúp mình, bây giờ nghe thấy ông bảo đi, cả năm liền đồng thanh kêu gọi:

- Xưa nay chúng tôi vẫn nghe người ta nói Đông Hải Nhất Kỳ là người rất hay chủ trì công đạo, bài giảng những sự rắc rối cho người, tại sao...

Nhất Kỳ mỉm cười đáp:

- Món nợ này của các người không sớm thì chầy thế nào cũng phải dứt khoát mới xong, chứ chỉ nói đôi ba lời thì làm sao giảng giải nổi. Lão nói thực cho quý vị hay, ngày mai là ngày sinh nhật trăm tuổi của lão, vì thế...

Âu Dương Siêu nghe nói, vội xen lời:

- Ủa! Ngày mai là ngày chúc thọ của lão tiên bối đấy à? Chẳng hay tiên bối còn việc khẩn cấp gì mà phải đi làm ngay như thế?

Nhất Kỳ thở dài, rồi đáp:

- Năm lão mười lăm tuổi đã bắt đầu phiêu bạt giang hồ. Hồi đó lão đã thể độc. Nếu trăm tuổi không chết, thì sẽ quy y cửa phật, hay là tích cốc nhập quan. Tám mươi lăm năm nay, lão may mắn không chết, nên bây giờ phải thực hành lời thể ấy.

- Lão tiên bối vẫn còn khỏe mạnh lắm, như mặt trời trên đỉnh đầu vậy, tại sao lại có ý niệm tiêu cực như thế?

- Hà! Hà! Lão đệ, làn sóng sau đè làn sóng trước, những chuyện thị phi trong võ lâm, chẳng qua chỉ là đám phù vân hay làn khói nhẹ thôi. Lão đã từng trải khá nhiều, nên lão hiểu thấu hết. Lời nói của lão chỉ có thể thôi, mong lão đệ trân trọng.

Ông ta nói xong, chỉ thấy người hơi cử động một chút, thân hình của ông ta đã lướt ra ngoài xa năm trượng, lớn tiếng cười ha hả và càng đi càng xa, không bao lâu đã mất dạng trong màn đêm ngay.

Thì ra Âu Dương Siêu đang sát khí đằng đằng, nhìn theo thân hình của Đông Hải Nhất Kỳ biến mất trong bụi cây. Chàng rầu rĩ và chán nản vô cùng. Đồng thời, luồng sát khí của chàng cũng đã biến mất lúc nào mà cũng không hay. Chàng vừa đứng vừa nghĩ thầm:

"Đông Hải Nhất Kỳ nói đúng, tất cả những chuyện thị phi chẳng qua chỉ là một đám mây bay, hay là một làn khói nhẹ..."

Chàng vừa nghĩ vừa ngẩn người ra nhìn năm đại chưởng môn đang đứng chờ người ra tại đó và quát hỏi:

- Các người còn chuyện gì muốn nói nữa?

Tĩnh Không hòa thượng chấp tay vái chào và nói:

- Tiểu thí chủ! Năm xưa chúng tôi liên tay vây đánh Âu Dương đại hiệp như vậy, chỉ do sự tác khí nhất thời mà nên! Nay câu chuyện đã cách xa quá lâu như vậy, chúng tôi có muốn hối cũng không kịp! Tiểu thí chủ trả thù cha, đó là thiên chức của thí chủ, còn chúng tôi bảo

vệ cơ nghiệp cho một môn phái, cũng là bốn phận của chúng tôi, chứ chúng tôi không có lỗi lầm gì hết!

Âu Dương Siêu nghe nói lại giơ ngang lá cờ báu lên, hỏi tiếp:

- Nếu vậy các người muốn phân xử phải trái bằng võ công phải không?

Tĩnh Không râu rĩ đáp:

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi!...

Âu Dương Siêu cười nhạt, nói tiếp:

- Được! Các người ra tay tấn công đi.

Không ngờ Tĩnh Không lại xua tay lia lịa, nói tiếp:

- Hãy khoan đã! Bây giờ tiểu thí chủ muốn trả thù cho cha, hay là muốn phá tan cơ nghiệp của bảy đại môn phái chúng tôi?

- Xưa nay bốn nhân rất vô duyên với các bang phái của các người, còn mối thù của cha mẹ, thì bốn nhân nhất quyết bất cộng đái thiên!

- Nếu như vậy thì hay lắm! Năm xưa dưới sự tức khí, bản tăng các người đã tạo nên sát kiếp, nhưng việc này không liên can gì đến môn phái của mình, vả lại lúc ấy bản tăng cùng các người chưa làm chướng môn, còn bây giờ đã làm chướng môn rồi, thì coi cái chết của mình rất nhỏ, nhưng nó ảnh hưởng đến danh dự của một môn phái rất lớn...

- Nếu các người sớm biết có ngày hôm nay, thì trước kia hà tất phải vây đánh cha ta như thế làm chi? Âu Dương Siêu này không thể nào biết đến nhiều chuyện của các người như thế được!

- Tiểu thí chủ hãy nghe lão tăng nói nốt đã?

- Thế thì nói đi!

Tĩnh Không hòa thượng đưa mắt nhìn bốn người chướng môn kia một lượt, rồi râu rĩ nói tiếp:

- Bây giờ lão tăng có một kế này rất vẹn toàn, từ hôm nay trở đi bản tăng năm người trở về bốn phái, trong một tháng trời phải trao phó xong công việc chướng môn của mình, xong đâu đấy mới quay trở lại cùng tiểu thí chủ kết liễu vụ ân oán năm xưa. Lúc bấy giờ bản tăng sẽ trao phó sự sống chết cho số mạng. Làm như vậy không những có thể để cho tiểu thí chủ có dịp trả thù, mà cũng không ảnh hưởng đến cơ sở của các môn phái chúng tôi đã xây dựng từ mấy trăm năm nay.

Thấy lão hòa thượng nói như vậy, bốn người chướng môn nọ như đã trút được gánh nặng vậy, vì ít nhất họ cũng có thể thoát khỏi một tai ách ở trước mặt đây. Hơn nữa, trong thời gian đó, họ còn có thể mời cao thủ của các môn phái khác đến thương lượng hoặc nhờ người có tên tuổi đứng ra giảng hòa, bằng không sẽ quyết chiến một phen là cùng. Như vậy chẳng hơn là cứ đứng chờ chết như thế này hay sao?

Vì thế bốn người, không hện mà nên, đồng thanh nói:

- Lời nói của Tĩnh Không chưởng môn rất đúng, chúng tôi đây không phải là những kẻ sợ sệt, nhưng vì còn đang gánh trọng trách của một môn phái, nên bất đắc dĩ mới phải làm như vậy thôi.

Rõ ràng thấy bọn họ sợ sệt, mà họ lại ăn nói một cách rất đường hoàng khiến Âu Dương Siêu phải bật cười, mặt tỏ vẻ khinh miệt, đáp:

- Tại hạ chỉ biết trả thù cho cha thôi, chứ không cần biết tới các người là người của môn phái nào, hoặc có phải là chưởng môn hay không.

- Khi nào chịu bỏ lỡ dịp may này, lão đạo sĩ Vĩnh Hư vội đỡ lời:

- Chúng tôi đều nhìn nhận có thù với cha tiểu thí chủ, nhưng nếu tiểu thí chủ muốn trả thù thì cũng chẳng cần phải trả ngay lúc này...

- Hà hà!...

Không đợi chờ lão đạo sĩ nói xong, Âu Dương Siêu đã lớn tiếng cười như điên, cười mãi không ngớt.

Giang Kiện Tài, người chưởng môn phái Hoa Sơn, bỗng tiến lên một bước, xen lời nói:

- Tiểu thí chủ không nên bắt ép chúng tôi mãi như thế? Tiểu thí chủ hãy để cho chúng tôi về bổn môn phái thu xếp, cũng như đã làm một việc công đức rất lớn vậy. Chẳng hay tiểu thí chủ nghĩ sao?

Xưa nay năm người chưởng môn của năm môn phái này đều là những người rất có quyền thế trong võ lâm, có bao giờ lại chịu lép vế đến nước này đâu? Nhưng bây giờ vì tự biết địch không nổi đối thủ nên họ mới phải xử nhũn như vậy. Âu Dương Siêu vừa nín tiếng cười đã quát lớn:

- Các người nói khéo thực! Đến lúc ấy, tại hạ biết đi đâu mà tìm kiếm các người cơ chứ? Và làm thế nào được gặp lại đông đủ như vậy? Thôi, các người đừng nói nhiều nữa! Mau mau giở khí giới ra, tiến lên tấn công đi!

Nói xong, chàng lại rung động lá cờ một hồi, trông rất oai phong.

Tĩnh Không vẫn nhũn nhặn nói tiếp:

- Tiểu thí chủ cứ việc chỉ định cho ngày giờ và địa điểm. Đến lúc ấy, dù có phải vào đầm rồng hang hổ, chúng tôi cũng không quản ngại gì cả, thế nào cũng phải tới nơi hầu tiếp tiểu thí chủ ngay.

Kiện Tài lại nói tiếp:

- Tùy tiểu thí chủ chỉ định ngày giờ và địa điểm. Đến lúc ấy, chúng tôi sống chết ra sao là tùy ở như số mạng của mình, chứ không ai dám oán hận gì nữa.

Nghe thấy kẻ thù nói như vậy, Âu Dương Siêu suy tính thầm:

"Như vậy cũng được, ở trước mặt giang hồ võ lâm mà trả thù cho cha, lúc ấy ta sẽ được vẻ vang biết bao? Đồng thời trong cuộc hứa hẹn ngày Trùng Cửu, thế nào người của các môn phái cũng sẽ tới dự hết. Chắc chúng không dám sai hẹn mà tự mang cái nhục vào thân đâu?"

Nghĩ tới đó, chàng trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng hỏi:

- Có đúng như lời nói của các người không?

Năm người chưởng môn thấy chàng đã có vẻ bằng lòng, liền đồng thanh trả lời:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Âu Dương Siêu cười nhạt nói tiếp:

- Được, đến ngày tết Trùng Cửu cũng ở trên núi Hoàng Sơn, ta sẽ đợi chờ các người ở đó. Thôi các người đi đi!

Nói xong, chàng quay người lại, thâu lá cờ báu vào lòng, rồi kêu gọi:

- Chị Băng Dung...

Nhưng chàng không thấy hình bóng của nàng nọ đâu nữa.

Thì ra Đoàn Băng Dung đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Lúc ấy năm đại chưởng môn như được hoàng ân đại xá vậy, đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi ai nấy ôm ấp tâm tình nặng nề mà lần lượt bỏ đi luôn.

Âu Dương Siêu đứng trơ trọi một mình ở trên đỉnh núi, trong lòng rất rầu rĩ và cảm thấy đời người buồn tẻ vô cùng.

Một lát sau, chàng thở dài một tiếng và rú lên mấy tiếng náo nùng, rồi giở khinh công, nhanh như một mũi tên, chạy thẳng ngay ra ngoài núi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã đi tới một làng nọ trông như một tiểu trấn vậy, nhà cửa đông đúc, và nửa số nhà vẫn có đèn lửa ló ra ngoài. Chàng vất vả hai đêm một ngày, nhờ có khí cương dương bảo tồn được chân nguyên ở trong người mới nên không thấy đói thấy khát. Lúc này chàng thấy có làng mạc thị trấn rồi, không do dự gì hết, liền đi thẳng ngay về phía ấy, chỉ thoáng cái đã tới trước cửa trấn ngay. Chàng sợ người ta thấy mình đi quá nhanh lại tưởng là tà ma, nên chàng vội hãm tốc lực lại và nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất. Ngờ đâu chàng vừa xuống tới nơi, chưa kịp đứng yên, thì ở trong bóng tối đã có hai đại hán, tay cầm đại đầu đao, chia làm tả hữu hai bên xông lại tấn công hờ một thế rồi quát hỏi:

- Người là ai?

Tuy hơi giật mình nhưng Âu Dương Siêu không hãi sợ gì cả vì biết hai tên này chỉ là những võ sư ở chốn thôn quê hay là những tay canh gác võ công rất tầm thường thôi. Vì vậy chàng đứng vững hỏi lại:

- Cái gì? Các người muốn đón đường cướp của phải không?

Hai đại hán nọ múa tít thanh đao, một tên trong bọn lớn tiếng quát hỏi:

- Người mù quáng phải không? Hắc Hổ trấn này có phải là chốn của bọn giặc cướp đâu? Có lẽ chính người mới là kẻ bất lương!

-- o O o --